

RAZGOVOR S MARINOM PEJNOVIĆ, REDATELJICOM CEREMONIJE OTVARANJA 71. IGARA

Treba tražiti život u ovim trenutcima, a ne samo ukazivati na smrt



Usudila bih se čak reći da smo u obrnutoj umjetničkoj situaciji nego inače. **Ne pristupamo izvedbi kroz kritičko razmišljanje**, već nam je bitna razmjena energije same. Kao da smo se vratili na osnovne postavke i sam susret sa živim ljudima jest negromancija

Razgovarala
Iva Dedo
Foto
Dubrovačke ljetne
igre

NAKON SAMOSTALNOG REDATELJ-SKOG DEBIJA s prošlogodišnjim Geraniumom, redateljica Marina Pejnović vraća se na daske Dubrovačkih ljetnih igara s ceremonijom otvaranja manifestacije 10. srpnja u Portu. U ovu, među ostalim kroz suradnju s Kazalištem Marina Držića, Dubrovčanima poznatu 28-godišnjakinju uloženo je veliko povjerenje. Predlošku je pristupila originalno. Već smo pisali o zaozkretu od uobičajenog poput onog da lik Negromanta utjelovljuje žena – glumica Linda Begonja. S obzirom na očekivanja, ali i otegotne okolnosti, porazgovarali smo s Pejnović o kazalištu u vrijeme epidemije koronavirusa te kako je raditi 'rame uz rame' sa svojom dosadašnjom mentoricom – intendanticom Igara Dorom Ruždjak Podolski.



Ove godine slika s kojom Dubrovnik izlazi prema široj publici na Otvaranju će biti nešto drugačija, a upravo to smatram prednošću

Jesmo li dorasli uvjetima koje nam je zadala epidemija koronavirusa? Što Vam je iz redateljske perspektive ovom prilikom predstavljalo osobit izazov?

Prva asistentura bila mi je upravo na Dubrovačkim ljetnim igrama 2011. godine. Pamtim to iskustvo kao bacanje u vatru tako da mi je upravo iz tog razloga iznimno drago što ove godine

imam priliku režirati ceremoniju otvaranja. Ideja koncepta je probuditi Grad dolaskom Negromanta. Treba tražiti život u ovim trenucima, a ne samo ukazivati na smrt. Usudila bih se čak reći da smo u obrnutoj umjetničkoj situaciji nego inače. Ne pristupamo izvedbi kroz kritičko razmišljanje, već nam je bitna razmjena energije same. Kao da smo se vratili na osnovne postavke i sam susret sa živim ljudima jest negromancija. Smatram da je čudo uopće što imamo Dubrovačke ljetne igre ove godine. Većina festivala u Europi je zatvorena. Osobiti izazov bio je mane trenutačne epidemiološke situacije pretočiti u vrline. Nadam se da ćemo u tome uspjeti. Ove godine slika s kojom Dubrovnik izlazi prema široj publici na Otvaranju će biti nešto drugačija, a upravo to smatram prednošću. Osobito mi je drago što ova lokacija omogućava dolazak građanstva u većem broju, ali na propisani razmak čemo jako paziti. Moramo svi biti maksimalno odgovorni. Preuzmimo odgovornost, a ne da ju prebacujemo!

Poslije 10. srpnja uhvatit ćete se u 'u koštac' s preripetičkom predstavom 'Dubrovačka zrcala – tri struka lovorike, pelina i vrijesa'. O čemu ona govori?

Središnja tema su različiti pristupi u doživljavanju Dubrovnika iz percepcije više pisaca. Citat iz Dubrovačke trilogije je upravo opis sadržaja koji ćemo gledati. Predstava se odvija na više lokacija – arheološki park sv. Andrija i Pustijerna su prostori koji dokazuju i danas žive smrt Grada nakon potresa te korespondiraju ponovno na nov i zanimljiv način s nama koji živimo ovo nevrjeme. Na Andriji (Ivo Vojnović) i Pustijerna (Milan Milišić) zrcale se kroz dva različita pjesnička stila koji proizlaze iz istog stava spram Grada, ali imaju svoj način obrade, pristup Gradu. Središnji prostor predstave je Mrtvo zvono kao prostor života puka. Dalje ne bih otkrivala. Vidjet ćete.

Pripadate generaciji tzv. milenijalaca. Često ih se karakterizira kao najproaktivniju društvenu skupinu kojoj je pogled uprt u budućnost. Ne može se ne primjetiti kako se, barem na gradskoj sceni, često vraćamo na 'stare' pisce. Kako Vam sjedi ova činjenica, odnosno kako redateljski premostiti vremenski jaz?

Ne bih rekla da je moja generacija

osobito aktivna. Nažalost. Većina je ipak nezainteresirana te živi individualizam krajnje vrste. Zanimljiv mi je podatak da mladi nikada nisu bili siromašniji, a to upravo dodatno upućuje na individualizam. Pojedinci koji vjeruju u mogućnost društva su dosta vidljivi pa ostaje dojam da to prati cijela generacija. Vjerujem u cikličnost povratka istih tema te mnogi pisci to i dokazuju te odjednom zazvuče novo! No kako bi do toga došlo moramo ih na moment prepustiti povijesti kako bi ih opet povratili u neku novu sadašnjost s kojom će rezonirati. Ukoliko ne dođe do toga onda to postaje okamenjena tradicija.

Već ste ranije surađivali s intendanticom Dorom Ruždjak Podolski. Kako je nakon što Vam je bila učiteljica, tj. mentorica s njom raditi rame uz rame?

Dora Ruždjak mi je bila profesorica još na prvoj godini studija te me naučila osnovama prakse kojih se do danas držim, a tijekom studija mi je bila velika podrška na ispitima. Također sam joj asistirala na mnogim projektima. Mislim da smo slične energije i temperamenta te da ćemo odlično surađivati kao i do sada.

Popis projekata na kojima ste, bilo kao redateljica ili asistentica, sudjelovali poprilično je dugačak. Koji biste izdvojili?

Odbrojanje na piru s Držićem i Nalješkovićem 2018. na Igrama jer sam imala rijetku priliku uči u mikrokozmos ambijenta te povezivanje svih vremenskih razdoblja. Robi K u Kerempuhu, zbog odlične ansambl energije, southparkovskog izričaja i beskompromisnosti. Koautorstvo teksta na Hulišanu u Maloj sceni, zbog zanimljivih razgovora tijekom pripreme predstave s pripadnicima navijačke subkulture koji su s nama podijelili vrlo intimne i rubno društvene priče. Radio dokumentarac 5. kat koji sam snimala u staračkom domu s kolegom ton majstorom Tomislavom Stojanovićem o zadnjoj osobi koja je preminula. Autorska predstava Kad tad u &TD u kojem sam prvi put usudila se raditi autorski sa sjajnim glumicama. Otvaranje 10. Festivala prava djeteta u kojem je jedan od izvođača bio dječak koji je bez obzira na disleksiju, disgrafiju i dislaliju napravio fenomenalan nastup na temu savjetovanja odraslih te dokazao



Obožavam raditi u KMDu! Meni jako draga predstava Nemreš pobjeć od nedjelje je još uvijek na repertoaru sa divnim glumcima Bojanom Beribakom i Anđelom Bulum

barem meni da je sve moguće.

Što je Vas najviše privuklo kazalištu?

Mogućnost da nakon nekog vremena predstava nestane i ode u zaborav. Kazališna predstava ima strukturu živog organizma. Od rođenja do smrti. Bitno mi je i veseli me kako u konačnici ništa ne ostaje i da treba maksimalno biti sada.

Koje problematike najradije tematizirate?

Najradije biram skrivene likove, nedovoljno obrađene teme današnjice, teme pogodne za ansambl predstave i peripatetički pristup prostoru ambijenta. Diplomatska predstava '_____' s kojom sam konačno bila napravila predstavu u stilu immersive theatera (uključivanje publike u priču i u prostor predstave).

Kako je biti redateljica uvjetno rečeno 'novog kova' u Hrvatskoj i koliko je teško 'progurati' svoje ideje? Pruža li kreativan rad dovoljno slobode ili ste ponekad primorani na kompromis?

Treba doći do situacije u kojima možeš predlagati samo svoje ideje, a do tada moraš precizirati koje su tu samo privremeno, a koje te ne napuštaju. Do toga jedino možeš doći tako da probaš sve žanrove i formate pa doneseš jasnu odluku. Obožavam raditi u KMDu! I odlično sam surađivala s glumcima i ravnateljima Paolom Tišljarićem i Antom Vlahinićem. Meni jako draga predstava Nemreš pobjeć od nedjelje je još uvijek na repertoaru sa divnim glumcima Bojanom Beribakom i Anđelom Bulum. Uživala sam radeći ju!



Dora Ruždjak mi je bila profesorica još na prvoj godini studija te me naučila osnovama prakse kojih se do danas držim



Sa zagrebačke probe druge dramske premijere 71. Igara 'Dubrovačka zrcala'